ECLI:LV:AT:2020:0402.C32239715.6.S
Lieta Nr. C32239715, SKC-140/2020
Civillietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2020.gada 2.aprīlī

Senāts šādā sastāvā:
senatore referente Vanda Cīrule,
senatore Zane Pētersone,
senatore Mārīte Zāģere

izskatīja rakstveida procesā civillietu sakarā ar SIA „INTERAUTO I" kasācijas sūdzību par Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2019.gada 18.janvāra spriedumu SIA „INTERAUTO I" prasībā pret Rīgas pilsētas SIA „ZĪLĪTE" par parāda piedziņu un Rīgas pilsētas SIA „ZĪLĪTE" pretprasībā par darījuma atzīšanu par spēkā neesošu un nepamatoti samaksātās naudas summas atprasījumu.

Aprakstošā daļa

[1] SIA „INTERAUTO I" 2015.gada 30.martā cēla tiesā prasību pret Rīgas pilsētas SIA „ZĪLĪTE" (turpmāk SIA „ZĪLĪTE"), kurā lūdza piedzīt parādu 23 360 EUR, nosakot tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt likumiskos 6 % gadā no parāda summas.

Prasības pieteikumā norādīti šādi apstākļi.

[1.1] Starp SIA „INTERAUTO I" un SIA „ZĪLĪTE" 2014.gada 17.martā noslēgts līgums, ar kuru prasītāja apņēmās no nosūtītāja „*Riccardo Due SRL*", Itālijā, piegādāt ābeļu stādus saņēmējam *OOO /Sitabr Agro/*, Tadžikistānā. Piegādi veica prasītājas apakšuzņēmējs SIA „Mamas D".

Krava saņēmējam piegādāta 2014.gada 9.aprīlī, bet laikā no 10.aprīļa līdz 16.aprīlim *OOO „/Sitabr Agro/"* veica tam piegādātās kravas izkraušanu, ko apstiprina CMR pavadzīmes.

[1.2] SIA „INTERAUTO I" no pušu noslēgtā līguma izrietošās saistības izpildīja un 2014.gada 21.aprīlī izrakstīja faktūru-rēķinu Nr. 273a par 54 800 EUR, atskaitot saņemto avansa maksājumu 16 440 EUR. Atbildētājai līdz 2014.gada 14.maijam bija jāsamaksā atlikusī summa 38 360 EUR. Tā kā atlikušais maksājums minētajā termiņā netika veikts, prasītāja 2014.gada 6.jūnijā nosūtīja atbildētājai pretenziju, vienlaikus brīdinot, ka parāda nesamaksāšanas gadījumā tiks iesniegts pieteikums par maksātnespējas procesa ierosināšanu.

[1.3] Pušu pārrunu rezultātā tika panākta mutiska vienošanās par parāda samaksu, nosakot terminētus maksājumus: līdz 2014.gada 11.jūlijam – 15 000 EUR; līdz 1.augustam – 5000 EUR; līdz 1.septembrim – 5000 EUR; līdz 1.oktobrim – 5000 EUR un līdz 1.novembrim – 8360 EUR.

Puses mutiski vienojās, ka terminētā maksājuma nokavējuma virs 10 dienām gadījumā atbildētājai būs jāsamaksā viss parāds, kā arī nokavējuma procenti par iepriekšējo periodu.

Atbildētāja veica parāda daļēju samaksu – 15 000 EUR, tādēļ 2014.gada 1.septembrī atbildētājai nosūtīta pretenzija, lūdzot nekavējoties veikt atlikušā parāda 23 360 EUR samaksu. Neskatoties uz to, ka ar 2014.gada 6.jūnija brīdinājuma vēstuli atbildētājai nosūtīta abu pušu parakstīta līguma kopija, SIA „ZĪLĪTE" atbildē norādījusi, ka tai parāds nav jāmaksā, jo pārvadājuma līgums nav noslēgts rakstveidā.

[1.4] Tā kā atbildētāja atteicās veikt atlikušā parāda samaksu, prasītāja iesniedza pieteikumu par maksātnespējas procesa pasludināšanu, bet ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2014.gada 12.decembra spriedumu šis pieteikums noraidīts, jo, tiesas ieskatā, pastāv strīds par pušu saistību, kas risināms prasības tiesvedības kārtībā.

Prasība pamatota ar Civillikuma 1587.pantu.

[2] SIA „ZĪLĪTE" cēla pretprasību pret SIA „INTERAUTO I", kurā lūdza 2014.gada 17.marta līgumu, 2014.gada 21.marta rēķinu Nr. 237a un 2014.gada 21.marta rēķinu Nr. 237b atzīt par spēkā neesošiem un piedzīt no SIA „INTERAUTO I" nepamatoti samaksātos 31 440 EUR.

Pretprasībā norādīti šādi apstākļi.

[2.1] SIA „ZĪLĪTE" neatzīst jebkādas no pārvadājuma līguma izrietošās parāda saistības pret prasītāju, jo starp pusēm līgums par kravu starptautisko pārvadājumu netika noslēgts, tādēļ atbilstoši Civillikuma 1475.pantam darījuma formas neievērošanas gadījumā darījums nav spēkā.

Atbildētāja jau 2014.gada 17.septembra vēstulē lūdza prasītājai iesniegt rakstveidā noslēgtu līgumu, taču prasītāja neiesniedza pierādījumus, kas apstiprinātu pušu tiesiska darījuma esību. No CMR pavadzīmēm nevar pārliecināties, ka kravu pārvadājumu veica prasītāja. Lietā esošie pierādījumi neapstiprina, ka prasītāja veikusi piegādi, proti:

1) no CMR pavadzīmēm izriet, ka piegāde notika maršrutā Sigulda – Tadžikistāna, nevis Itālija – Tadžikistāna;

2) no CMR pavadzīmēm redzams, ka krava piegādāta 2014.gada 10.aprīlī, nevis 14.nedēļā, kā paredzēts līgumā, tas ir, no 31.03.-06.04.2014;

3) automašīnu numuri nesakrīt, jo pārvadājums saskaņā ar CMR pavadzīmēm ir veikts ar citām transporta vienībām, nekā tas norādīts līgumā.

[2.2] Nav saprotams, kāda līguma saistības prasītāja izpildīja, ja CMR pavadzīmes nepierāda it kā 2014.gada 17.martā noslēgtā līguma izpildes faktu. Atbildētāja veica maksājumu 31 440,00 EUR, pamatojoties uz 2014.gada 21.marta rēķinu Nr. 273a par 54 800 EUR un 2014.gada 21.marta rēķinu Nr. 273b par 15 000 EUR, kas izrakstīti uz spēkā neesoša darījuma pamata, tātad tie veikti bez jebkāda tiesiska pamata.

Pretprasība pamatota ar Civillikuma 1403., 1404., 1475., 2369., 2389. un 2391.pantu.

[3] Ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2016.gada 18.jūlija spriedumu prasība apmierināta, bet pretprasība noraidīta.

No SIA „ZĪLĪTE" SIA „INTERAUTO I" labā piedzīts parāds 23 360 EUR un tiesas izdevumi 1043,87 EUR.

SIA „INTERAUTO I" noteiktas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt 8 % virs procentu pamatlikmes gadā no nesamaksātās parāda summas.

Tiesa atzinusi, ka ar lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem apstiprinās pušu vienošanās par pārvadājuma līguma būtiskajām sastāvdaļām, un neatkarīgi no tā, ka 2014.gada 17.marta līgumu atbildētājas pārstāvis nav parakstījis, tieši pati atbildētāja izteica oferti, nosūtot prasītājai līgumu, kas apliecināts ar atbildētājas zīmogu. Ar pavadzīmēm pierādīts līguma izpildes fakts, ko apstiprina atbildētājas veiktie maksājumi pēc prasītājas izrakstītajām faktūrām-rēķiniem, kā arī e-pasta izdrukas par muitas kravas deklarāciju nosūtīšanu prasītājai. Tādējādi atbildētāja ar konkludentām darbībām un daļēji samaksātajiem rēķiniem atzina prasītājas sniegtos pakalpojumus.

[4] Izskatījusi lietu sakarā ar atbildētājas apelācijas sūdzību, Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija ar 2019.gada 18.janvāra spriedumu prasību un pretprasību noraidīja.

Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem.

[4.1] Lietā nepastāv strīds, ka atbildētāja 2014.gada 17.marta kravas pārvadājuma līgumu nav parakstījusi. Ar CMR pavadzīmēm Nr. LV770025, Nr. LV-770026, Nr. LV-770028 un Nr. LV-770029 kravas pārvadāšanas fakts apstiprināts, proti, pārvadātājs SIA „Mamas D" ābeļu stādu kravu nogādāja *OOO „/Sitabr Agro/"* Tadžikistānā.

Konkrētajā gadījumā atbilstoši Civillikuma 2212.pantam ar 2014.gada 17.marta līgumu starp pusēm notikusi vienošanās par pārvadājuma pakalpojuma sniegšanu, tātad pretēji pretprasībā norādītajam puses ir vienojušās par prasībā norādīto ābeļu stādu pārvadājuma pakalpojumu.

[4.2] Lietā konstatēts, ka prasītāja nav bijusi tiešā pārvadātāja, bet atbildētāja nav bijusi preču nosūtītāja, līdz ar to CMR pavadzīmēs nav atrodami nedz prasītāju, nedz atbildētāju identificējoši dati. Taču minētais apstāklis nav pamats prasības noraidīšanai un pretprasības apmierināšanai, jo ar rakstveida pierādījumiem lietā ir apstiprinājumu guvuši prasītājas apgalvojumi, ka pēc pārvadājuma līguma projekta nosūtīšanas atbildētāja ar savām darbībām ir akceptējusi pušu vienošanos.

[4.3] Lietā esošā pušu elektroniskā sarakste apliecina, ka pēc 2014.gada 17.marta prasītāja nosūtījusi atbildētājai četras CMR pavadzīmes, savukārt SIA „ZĪLĪTE" valdes loceklis /pers. E/ no *OOO „/Sitabr Agro/"* saņemtās muitas kravas deklarācijas nosūtījis prasītājas pārstāvei /pers. B/.

No 2014.gada 17.marta transporta pasūtījuma līguma UZ4 A/M redzams, ka prasītāja vienojusies ar SIA „Mamas D" par 20 t augu stādu pārvadāšanu, pasūtot četrus auto sastāvus, ceļa posmā no Itālijas 45026, *Lendinara, Rovigo, Via Bertolde*, 3/b (iekraušana 18.-21.03.2014.) uz Tadžikistānu, Dušanbes apgabalu (01.- 05.04.2014.) par 48 000 EUR.

Saskaņā ar prasītājas 2014.gada 21.martā izrakstīto faktūru-rēķinu Nr. 273a atbildētāja par pakalpojumu samaksājusi avansu 16 440 EUR, atlikusī summa 38 360 EUR, samaksas termiņš 2014.gada 14.maijs.

Prasītāja, pamatojoties uz tām pašām CMR pavadzīmēm par to pašu transporta pasūtījumu 2014.gada 21.martā izrakstījusi faktūru-rēķinu Nr. 273b par transporta pakalpojumiem ceļa posmā Itālija – Latvija (Sigulda) – Tadžikistāna (Dušanbe) par summu
15 000 EUR, ar samaksas termiņu 2014.gada 11.jūlijā.

[4.4] No prasītājas bankas konta pārskata par laiku no 2014.gada 1.janvāra līdz 2015.gada 12.janvārim un maksājuma uzdevuma Nr. 52787 redzams, ka 2014.gada 3.aprīlī atbildētāja ieskaitījusi prasītājas kontā 16 440 EUR, kas atbilst pušu pielīgtajam avansa maksājumam pēc 2014.gada 17.marta līguma, un 2014.gada 15.jūlijā samaksājusi
15 000 EUR. Minētie rēķini un maksājumi vērtējami kopsakarā ar pušu paskaidrojumiem apelācijas instances tiesas sēdē. Saskaņā ar prasītājas pārstāvja sniegtajiem paskaidrojumiem 2014.gada jūlija sākumā notikusi pušu tikšanās, kuras laikā panākta vienošanās, ka atbildētāja samaksās vēl 15 000 EUR. Minēto pārrunu rezultātā rēķina Nr. 273a vietā izrakstīts jauns rēķins Nr. 273b ar to pašu datumu 2014.gada 21.martu par 15 000 EUR, un šajā rēķinā nav norādes uz jebkādu citu nesamaksāto summu.

[4.5] Pretēji prasītājas apgalvojumiem, lietā nav pierādījumu tam, ka puses būtu vienojušās par termiņiem un apmēriem pakāpeniskai atlikušā parāda 38 360 EUR samaksai. Līdz ar to ticama ir atbildētājas norāde, kas atbilst arī prasītājas pārstāvja tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, ka 2014.gada jūlijā notikušajās sarunās puses vienojušās par atlikušo summu 15 000 EUR. Tādējādi prasītājas arguments, ka puses vienojušās par pakalpojuma cenu 54 800 EUR, ir nepamatots. Lietā nodibināts, ka sarunās, kas norisinājās 2014.gada jūlija sākumā, puses faktiski vienojās par citu summu, kurai atbildētāja ir piekritusi, veicot 15 000 EUR maksājumu.

Tādējādi par pareiziem atzīstami pirmās instances tiesas secinājumi, ka atbildētāja ar konkludentām darbībām ir atzinusi par tai saistošiem prasītājas sniegtos pakalpojumus un divos rēķinos norādītās summas. Taču pretēji pirmās instances tiesas secinājumiem lietā nav pierādījumu, ka pušu starpā panākta vienošanās par strīdus pakalpojuma cenu
54 800 EUR.

[5] Par minēto spriedumu SIA „INTERAUTO I" iesniedza kasācijas sūdzību, pārsūdzot sprieduma daļā, ar kuru prasība noraidīta.

Kasācijas sūdzībā norādīti šādi argumenti.

[5.1] Tiesa pārkāpusi Civilprocesa likuma 97., 190. un 193.pantu, jo, atsaucoties uz atbildētājas sniegtajiem paskaidrojumiem, atzinusi, ka puses sarunu ceļā vienojušās par sniegtā pakalpojuma citu cenu 31 440 EUR, kura atbilst atbildētājas veikto maksājumu summai.

Pirmkārt, SIA „ZĪLĪTE" tiesas sēdēs nav izteikusi apgalvojumu, ka puses vienojušās par maksājuma atlikušo summu 15 000 EUR, otrkārt, šāds apgalvojums nebūtu arī loģisks, jo atbildētāja prasību vispār neatzina, uzturēja savu pretprasību un noliedza jebkādu pušu sarunu par saistību izpildi pēc pārvadājuma līguma esību, treškārt, atbilstoši Civilprocesa likuma 104.pantam pušu paskaidrojumi atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi tiesas sēdē pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

[5.2] Tiesa nepareizi interpretējusi prasītājas pārstāvja tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, tādējādi nonākot pie nepamatota secinājuma, ka sarunu rezultātā starp pusēm panākta jauna vienošanās par sniegtā pakalpojuma citu cenu.

Prasītājas pārstāvis tiesas sēdē paskaidroja, ka puses runājušas par atlikušās summas 38 360 EUR samaksu pa daļām, nevis par to, ka panākta vienošanās par atlikušā maksājuma galīgo summu 15 000 EUR. Prasītājas pārstāve /pers. B/ tiesas sēdē citēja atbildētājas valdes locekļa teikto, ka piekrīt samaksāt vēl 15 000 EUR - „citādi nedabūsi neko".

Rēķina par 15 000 EUR samaksu izrakstīšana un minētās summas pieņemšana nav uzskatāma par tiesisku darījumu, kas nodibinātu vai pārgrozītu iepriekšējo saistību. Turklāt atbilstoši likuma „Par grāmatvedību" noteikumiem fakts, ka rēķinā nav norādīta atlikusī parāda summa, nedod pamatu secinājumam par darījuma kopējo summu.

[5.3] Tiesa nepareizi piemērojusi Civillikuma 1511., 1533., 1535., 2212.pantu un nepamatoti nav piemērojusi 2223.pantu.

Apelācijas instances tiesa, pievienojoties pirmās instances tiesas secinājumiem, atzinusi, ka starp pusēm ir panākta vienošanās par kravas pārvadājumu, tomēr Civillikuma 1533.pantā ietverto noteikumu par līguma būtiskajām sastāvdaļām attiecinājusi tikai uz pušu vienošanās priekšmetu, nepamatoti neattiecinot to uz darījuma cenu, kas ir līguma sastāvdaļa. Tādējādi Civillikuma 2212.pantu tiesa piemērojusi atrauti no 2223.panta, atbilstoši kuram par izpildīto pasūtījumu prasītājai jāsaņem norunātā maksa. Tajā pašā laikā tiesa atzinusi, ka atbildētāja izteikusi prasītājai oferti par konkrētu cenu 54 800 EUR, kuru prasītāja pieņēmusi, tas ir, puses vienojušās par līguma būtiskām sastāvdaļām, kas Civillikuma 1533.panta izpratnē uzskatāms par galīgi noslēgtu līgumu. Tomēr, neraugoties uz konstatētajiem lietas apstākļiem, tiesa nonākusi pie pretrunīga secinājuma, ka pušu starpā nav panākta vienošanās par pakalpojuma cenu 54 800 EUR.

Lietā nodibināts, ka līgums ir izpildīts, tādēļ atbilstoši Civillikuma 2223.pantam
SIA „ZĪLĪTE" ir jāsamaksā prasītājai līgumā norunātā maksa 54 800 EUR.

Prasītāja apakšuzņēmējam samaksāja 48 000 EUR, līdz ar to loģiski, ka tā nepiekristu par sniegto pakalpojumu saņemt mazāku samaksu par pašas izdevumiem saistībā ar līguma izpildi.

[5.4] Attiecībā uz pušu vienošanos par atlikušā parāda pakāpenisku samaksu norādāms, ka tā bija pušu mutiska vienošanās un uz tādu rakstveida pierādījumu prasītāja nav atsaukusies. Vienlaikus konstatējams, ka tiesas secinājums par pušu noteiktu līguma citu cenu un samaksas kārtību nav pamatots ar pierādījumiem lietā.

Tāpat nav pamatots apelācijas instances tiesas spriedumā secinātais, ka pirmās instances tiesa 2014.gada 17.marta līgumu kvalificējusi kā projektu *(*sk. *pārsūdzētā sprieduma 6.2.punktu*), jo pirmās instances tiesas spriedumā šāds apzīmējums nav atrodams. Pretēji pārsūdzētajā spriedumā norādītajam pirmās instances tiesa konstatējusi, ka puses noslēgušas kravas pārvadājuma līgumu un prasītāja pielīgto saistību izpildījusi.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz personu, kura to pārsūdzējusi, un attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to nosaka Civilprocesa likuma 473.panta pirmā daļa, Senāts atzīst, ka pārsūdzētais spriedums daļā, ar kuru noraidīta SIA „INTERAUTO I" prasība, atceļams un lieta nododama jaunai izskatīšanai.

[6.1] Senāts piekrīt kasācijas sūdzības argumentam, ka apelācijas instances tiesas secinājums par vienošanos, ar kuru puses noteikušas līguma citu cenu, nav pamatots ar pierādījumiem lietā.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka puses 2014.gada 17.martā noslēgušas līgumu, saskaņā ar kuru prasītāja apņēmās veikt kravas pārvadājumu par 54 800 EUR, atbildētājai veicot priekšapmaksu (tā līgumā) 30 % no minētās summas.

Atbilstoši līgumam un SIA „INTERAUTO I" 2014.gada 21.marta faktūrai-rēķinam Nr. 273a atbildētāja veikusi priekšapmaksu 16 440 EUR, bet atlikusī summa 38 360 EUR samaksājama līdz 2014.gada 14.maijam.

Lietā nav strīda, ka atlikušo maksājumu minētajā termiņā prasītāja nav veikusi, un to, kā konstatējusi apelācijas instances tiesa, apstiprina pušu sarakste, kura rezultējās ar pušu pārstāvju tikšanos 2014.gada jūlija sākumā nolūkā rast izveidojušās situācijas risinājumu.

Saistībā ar minēto par pamatotu atzīstams kasācijas sūdzības arguments, ka tiesas secinājums par pušu noteiktu līguma citu cenu, kas balstīts uz prasītājas pārstāves /pers. B/ paskaidrojumiem, ir acīmredzamā pretrunā ar šo paskaidrojumu saturu un atbildētājas pozīciju lietā kopumā.

[6.2] Tiesas 2018.gada 7.novembra sēdē /pers. B/ paskaidroja: „personīgi tikos ar /pers. F/, kurš SIA „ZĪLĪTE" ir noteicējs (saskaņā ar Lursoft datiem valdes loceklis). No atlikušā parāda /pers. F/ piekrita vēl samaksāt 15 000 EUR, pasakot-„citādi vispār neko nemaksāšu", kā arī pieprasīja par minēto summu izrakstīt jaunu rēķinu, pārējo maksāšot pakāpeniski. Šādos apstākļos, saņemot vismaz daļēju parāda samaksu, izrakstīja rēķinu Nr. 273b. Minēto rēķinu nevar uzskatīt par piekrišanu mazākai līguma summai, jo gadījumā, ja visa darījuma summa tiktu samazināta, tas būtu apstiprināts ar pušu parakstiem un šādu prasību izvirzītu gan /pers. B/, gan /pers. F/" (*tiesas 2018.gada 7.novembra sēdes skaņu ieraksts [00:40:43], [00:43:26], sk. lietas 2.sēj., 2.lp.*). No minētajiem prasītājas pārstāves /pers. B/ paskaidrojumiem, kā pamatoti norādīts kasācijas sūdzībā, pretēji spriedumā apgalvotajam nav iespējams izsecināt, ka puses būtu vienojušās par līguma citu cenu, saskaņā ar kuru 15 000 EUR ir galīgais maksājums. Atbildētājas pārstāvji nedz tiesas 2018.gada 7.novembra, nedz 2018.gada 18.decembra sēdē (*skaņu ieraksti lietas 2.sēj. 2.-3.lp., 12.-13.lp.*) uz pušu vienošanos par līguma cenas samazināšanu nemaz nav atsaukušies, bet aizstāvējušies pret prasību ar argumentiem par darījuma formas neievērošanu un prasītājas izrakstītā rēķina par 15 000 EUR samaksu kļūdas dēļ.

[6.3] Iebildumu par to, ka atbildētājas 2014.gada 15.jūlijā veiktā 15 000 EUR samaksa, nav bijis galīgais maksājums, prasītāja pamatojusi ar 2014.gada 1.septembrī atbildētājai nosūtīto atgādinājumu par atlikušā parāda 23 360 EUR samaksu un brīdinājumu, ka samaksas neveikšanas gadījumā tiks iesniegts pieteikums par maksātnespējas procesa ierosināšanu (sk. *lietas 1.sēj., 22.lp.*); ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2014.gada 12.decembra spriedumu, atbilstoši kuram prasītāja 2014.gada 29.oktobrī iesniegusi pieteikumu par atbildētājas maksātnespējas procesa pasludināšanu, kurš gan tika noraidīts, jo konstatēts strīds par pašu saistību, kas risināms prasības kārtībā (sk. *lietas 1.sēj., 26.-34.lp.).* Tādējādi prasītāja norādījusi uz konsekventām darbībām līgumā paredzēto saistību izpildes panākšanai, nesamierinoties ar atbildētājas veikto 15 000 EUR samaksu. Taču apelācijas instances tiesa minēto pierādījumu, kas iesniegti prasībā norādīto apstākļu pamatojumam, vērtēšanai vispār nav pievērsusies, pārkāpjot Civilprocesa likuma 97.panta normu un 193.panta pirmās daļas prasības.

[6.4] Tāpat par pareizu atzīstams kasācijas sūdzības arguments, ka atlikušā parāda summas nenorādīšana rēķinā Nr. 273b par 15 000 EUR samaksu, nedod pietiekamu pamatu secinājumam, ka līgumā paredzētā pakalpojuma cena grozīta un 15 000 EUR atzīstami par galīgo maksājumu.

Pirmkārt, tiesa nav atsaukusies uz normatīvo aktu, kas rēķina noformēšanai izvirzītu šādu prasību. Otrkārt, rēķina izsniegšana un samaksa pati par sevi neapliecina notikuša darījuma faktu. Pie tiesiska darījuma būtības pieder darījuma dalībnieku saskanīgs gribas izteikums. Kamēr griba vēl nav izteikta, tai nav nekāda tiesiska spēka (Civillikuma 1427.pants). Spriedumā nav norādes uz pierādījumiem, kas apstiprinātu reāli notikušu darījumu, ar kuru puses būtu vienojušās par līguma citu cenu, atzīstot 15 000 EUR par galīgo maksājumu.

Senāts piekrīt kasācijas sūdzības iesniedzējas argumentam, ka tiesa, atzīstot līgumu par noslēgtu un izpildītu, vienlaikus uz to neattiecinot līguma cenu, taisījusi pretrunīgu spriedumu.

[7] Apkopojot minēto, Senāts secina, ka konstatētie Civilprocesa likuma noteikumu pārkāpumi vērtējami kā būtiski, tas ir tādi, kas varēja novest pie lietas nepareizas izspriešanas, tādēļ ir pamats kasācijas sūdzības apmierināšanai.

[8] Atceļot spriedumu, SIA „INTERAUTO I" saskaņā ar Civilprocesa likuma 458.panta otro daļu atmaksājama drošības nauda 300 EUR.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 2.punktu, Senāts

nosprieda:

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2019.gada 18.janvāra spriedumu daļā, ar kuru noraidīta SIA „INTERAUTO I" prasība, atcelt un nodot lietu šajā daļā jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Atmaksāt SIA „INTERAUTO I" drošības naudu 300 EUR (trīs simti *euro*).

Spriedums nav pārsūdzams.

Senatore V. Cīrule

Senatore Z. Pētersone

Senatore M. Zāģere